

"אתם הולכים בדרכם של מוסוליני ופרנקו, שלא לדבר על..."

תייגות מדברים אלה.
גנרל משוחרר אחר...
היו"ר ראובן ברקת: יש לך עוד דקה.
אורי אכנרי: כבוד היושבראש, בתוך ה' דקה הזאת, אינך יכול להכתיב לי מה לומר.
גנרל משוחרר אחר, שרהביטחון משה דיין, הפעיל את צה"ל נגד העובדים, וביזה את צבאהעם בהפעילו אותו נגד העם.
זהו פשע נגד צה"ל, פשע נגד ביטחון הכריתה.
אותו גנרל משוחרר דורש לשלוח את העובדים לבית הסוהר, ואם בתי הסוהר לא יספיקו, הוא יקים, בוודאי, מחנות-ריכוז.

מר וייצמן טען, כי המדינה נמצאת עתה במצב דומה לזה של ראשית יוני 1967. "אני לא משווה את האוייב הערבי לאוייב מפנים" — אמר, אבל ביוני 1967 היתה במדינה "מחוסרת דעה, ידע ומגממת". "אז למרות הכחשת בגין, הארץ' 12.9.71

אורי אכנרי: נמנענו מהצבעה, כי אין הבדל של ממש בין חבריהכנסת בגין לשר דיין, ובין השר דיין לשר אלמוגי. רק חבריהכנסת בן-יהארון מתירים ישיבה זו — היעדרות שהיא הפגנה רועמת.
כמו במדיניות חוק, כן במדיניות פנים, אין הבדל בין האופוזיציה הימנית לבין הממשלה.
בחוק — הוות דורשת את סיפוח השטחים, בקולי קולות; דיין והממשלה מבצעים אותו בפועל ובשקט.
בפנים — הימין דורש בורות-חיובה, הורדת השכר הריאלי, תוך מתן חופש לספרות וחופש להתעשרות; ואילו השר אלמוגי והממשלה, עם גרוריהם בהסתדרות, מבצעים את הדבר בפועל.

גנרלים משוחררים

מדברים על "יד חזקה" על "אוטוריטה" על מושגים מתקופת מוסוליני ופרנקו — שלא לדבר על מורס ורובס.

בנחרים וכל הצבעים

כאשר תתקבל הצעת-החוק המוצעת על-ידי הממשלה, מה יקרה?
אדוני השר, מה יקרה בפועל?
אתם תפגרו בכוח את סיר החקן, ותביאו להתפוצצות.
המוני עובדים יפרו חוק, ועדי-עובדים יתפטרו. שבי-חוח האטה וחבלה יבואו במקום שבי-חוח גלויות.
אתם תביאו למרד שלא היה כדוגמתו בארץ. לפנתרים השחורים יתווספו הפנתרים הלבנים — פנתרים בכל צבעי הקשת.
כי שום חוק לא יעמוד, אם הוא נוגד את הצדק, המוסר וההגיון.
איזה צדק יש כאן? היכן ההפקרות, אצל העובדים או אצל הממשלה?

זאב ("הארץ")

על המדינה, מאיים עליה עכשיו האוייב הפנימי. הוא אמנם הוטיף כמה מילים של הסתייגות — אך הוא השתמש במילים "האוייב הפנימי".
היו"ר ראובן ברקת: עדין לנמק את ההי' מנעות.
אורי אכנרי: אני מנמק. אני שמח שראש מפלגתו של עזר וייצמן פתח את דבריו בהט'

תביעת הימין ברורה, והיא מצטיינת בכנות כלשהי, אם כי היא מתעטפת בטענות צבועות לרוב.

"החווה הקולקטיבי" - בלוק

הצעת הממשלה, כבוד היושבראש, מחוץ כמת הרבה יותר.
מה היא אמרת?
בתקופת החווה הקולקטיבי אסור יהיה לשבות, תהיה בורות-חובה או חובת-בוררות.
לפי איזה חוזה קולקטיבי? איזו השפעה יש לעובדים על חוזה קולקטיביים במדינה הזאת?
החווים נקבעים על-ידי צמרת מפלגת העבודה, לפי מה שנקרא "מדיניות השכר" הנקבעת מלמעלה, מבלי שלפועלים עצמם תהיה השפעה כלשהי על קביעתה.
ההסתדרות היא שותף כפוי להסכמים אלה, ולפי דברי מזכיר ההסתדרות, הנעדר מכאן, ההסתדרות מגוננת מהעובדים, ולעובדים עצמם אין שום ייצוג בהנהגתה. ה"הולונטריות" של הגוף הוולונטרי הזה מוטלת בספק חמור ביותר.
בגמר השלכם יהיה מותר כביכול לשבות — אבל רק באישור ההסתדרות, אותה הסתדרות שהמוכר הכלני שלה הגדירה כפי שהגדירה.

דרך המלך לפאשיזם

כבוד היושבראש, זוהי דרך המלך המוכיחה לפאשיזם, נוסח מוסוליני ופראנקו.
את הסימנים אנו רואים כבר כיום כמו עינינו.
גנרל משוחרר מדבר על 750 אלף העובדים השכי' רים בישראל כעל "האוייב הפנימי".
מנחם בגין: זה לא נכון!
אורי אכנרי: אני שמח שחבר-הכנסת בגין הסתייג היום מדבריו אלה של עזר וייצמן, ואף פתח את דבריו בהסתייגות זו.
מנחם בגין: הוא לא אמר כך. את זה אני מדגיש, אל תשים דברים בפי.
אורי אכנרי: העיתונות הכללית והמוס' מכת אמרה מפי עזר וייצמן שאנחנו נמצאים במצב של מאי 1967, וכשם שאז האוייב החיצוני איים

מי מפר הסכמים? האם לא הממשלה היא שהפרה בצייניות ותפירה את הסכם עיסקת-החבלה, האם לא היא העלתה מחירים ומיסים בניגוד למוסכם?
האם מעלה מישוה על הדעת שמאות אלפי שכירים יישבו בשקט, כאשר הממשלה מנהלת מדיניות של הורדת השכר הריאלי וייקור כל המיצרכים, על-ידי הפיחות? כאשר הספסרים התעשרו מן הפיחות, כאשר יש מירון מטורף של התעשרות, כאשר שרים ומנהלים חיים חיי-מותרות על חשבון הציבור — הציבור הגדרש להדק את התגורה?
כבוד היושבראש, אנו נדרשים לבחור, כביכול, בין הגישה של חבריהכנסת בגין, ובין הגישה שהוצגה היום על-ידי השר אלמוגי.
זוהי אותה הגברת כשינוי האדרת. אנחנו פוסלים אותה מכל וכל.
היו"ר ראובן ברקת: חבריהכנסת אכנרי, אני עומד לחקוק מן הפרוטוקול את המילים: "שלא לדבר על מורס ורובס".
אורי אכנרי: אני מוכן לוותר על מילים אלו.

אנשי הימין, הן מצדנו. בכל פעם הסתובבה גולדה אל קוראיהביניים, כשפניה שופעים זעם ושינאה, והיא קראה קריאות-נגד לקוראים. כל הקריאות האלה לא נרשמו בפרוטוקול, כי לא נאמרו לתוך המיקרופון, אלא כתגובה ספונטאנית.

חלק מקריאותיה של גולדה היה בהתאם לסיגנון הגננת הלאומית: "תנו לו לדבר! תפסיקו להפריע! אסור לדבר בבית הזה?"
חלק שני היה אישי יותר, למשל, כשאחד מדוברי הימין הקיצוניים ביותר, יגאל הורוביץ מהרשימה הממ' לכתייה, שהוא עצמו מנהל מיפעלים גדולים, הפריע לאל' מוגי ותבע אמצעים קיצוניים עוד יותר נגד הפועלים, עד כדי שילחתם לבית-הסוהר, פנתה אליו גולדה: "אתה היית נגד חוקה-מושבים! אתה לא רצית שישלחו את חברי המושבים לבית-הסוהר!"
(הורוביץ, חבר מושב באר-טוביה, אגב מכחיש שהיה מעורב בכלל בוויכוח על חוקה-מושבים. אבל זה לא הפריע לגולדה.)

דבר אחד ברור: גולדה מקבלת על עצמה את האחר ריות המלאה למדיניות הסוציאליט של הממשלה. זאת אינה מדיניות של ספיר, ולא מדיניות של אלמוגי. זוהי מדיניותה של גולדה.
ולראייה: כאשר התנהל בממשלה הוויכוח על הצעת החוק החדשה, והיו מתנגדים משני הצדדים, אמרה גולדה את שלה — ובזה נסתים הוויכוח בו ברגע. העיתונות אף הוסיפה שבאותו רגע שינה ישראל גלילי את דעתו והסכים להצעת-החוק, וגם השרים שרצו בקו נוקשה עוד יותר (דיין, ליע' והדתיים) ויתרו לפתע על דעתם.

קירבה זו לגולדה מאפשרת לי לא פאם התרשמות בלתי-אמצעית — ואני רוצה להתחלק כאן באחת מהן.

במישטרים דיקטטוריים נפוצה תמיד האגדה של "ה' מנהיג אינו יודע". כלומר: אם יש דברים רעים במדינה, זה באשמת עוזריו של המנהיג, שהם אנשים רעים, ושי' אינם אומרים למנהיג את האמת.
בגרמניה הנאצית היו מרבים לומר (בלחש): "אילו ידע הפירר מה שנעשה..." בבדי-המועצות: "אילו ידע החבר סטאלין..." ואפילו במצריים של עבד-אל-נאצר היו ההמונים בטוחים: "אילו ידע גמאל מה עושים אנשי, היה שם לזה קץ!"
זוהי תופעה טבעית. ההמונים מעריצים את המנהיג, מפני שמכשירי-התקשורת שטפו את מוחם ונטעו בליבם יחס של ילד לאבא. אבל הם גם רואים שמשוה אינו בסדר. הפתרון לסתירה הוא שהמנהיג עצמו הוא טהור ונבון, צודק ורחום, ורק אנשיו הם כולם, באורה פלא, נבלים בני נבלים.

בארץ מתפתחת עכשיו תופעה דומה. גולדה אינה יודעת. בכל אשם ספיר. "אילו ידעה גולדה... גולדה ה' נבונה עוסקת רק בענייני חוק... ספיר הוא האיש הרע..."
ובכן, מי שישב אחרי גולדה באותה ישיבה, ידע שוהי שטות. גולדה היא שותפה לעניין, וגולדה היא המנהלת אותו. זה היה בולט בכל תנועה מתנועותיה.
כאשר דיבר אלמוגי, רבו קריאות-הביניים — הן מצד

שמואל תמיר: ...מצד שני יש קבוצות לחץ של השכירים. לא הנוזקים האמיתיים. לא הפועלים החקלאיים, הנמצאים בתחתית הסולם, ש' חבר-הכנסת בן-יהארון אינו זועק את זעקתם, ל' עולם לא. אלא פועלי אשדוד, פועלי חברת החש' מל, קבוצות-הלחץ של המדינה.
אורי אכנרי: מה עם אנשי המכס? איפה הם נמצאים?
שמואל תמיר: יש שם כאלה ויש שם כאלה. הם אינם מקבוצות-הלחץ. קבוצות-לחץ כן, אבל לא מהקבוצות הנהנות. הם אינם העשירים.
אורי אכנרי: אבל הם השותפים העיקריים.

"אילו המנהיגה

היתה יודעת..."

אני יושב בכנסת כימעט בדיוק מאחורי גולדה (לצופי הטלוויזיה: כשהמצלמה נודדת מדוכה-הנואמים ימינה, מגיעה לגולדה, ושם היא נעצרת, בפתאומיות, כאילו היכה מישוה על ידו הימנית של הצלם — דע מדוע זה קורה. אילו המשיכה המצלמה בתנועתה עוד עשירית של שניה נוספת, היתה קולטת, חלילה, את המראה האסור. דווקא בדיווח של יום זה בלטה עצירה פתאומית זו כמה פעמים — סימן לפעולת המיסטריים של הקומיסאר ה' פוליטי בחדר הבישול של הטלוויזיה.)